EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

HOGE AUTORITEIT

BESCHIKKINGEN

BESCHIKKING No. 17-59
van 18 februari 1959
houdende verlenging van de ontheffingen van de verbodsbepaling met betrekking tot de verkooporganisaties van het Ruhrbekken

DE HOGE AUTORITEIT,

Gezien de artikelen 4, 47, 53 sub 1a) en 65 van het Verdrag;

Gelet op Beschikking No. 5-56 van 15 februari 1956, houdende ontheffing van de verbodsbepaling inzake de gemeenschappelijke verkoop van brandstoffen door de in de „Geitling" Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft m. b. H. verenigde kolenmijnondernemingen van het Ruhrbekken *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 13 maart 1956, blz. 29/56)*, gewijzigd bij Beschikking No. 16-57 van 26 juli 1957 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 10 augustus 1957, blz. 319/57)* en aangevuld bij Beschikking No. 24-57 van 10 december 1957 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 27 december 1957, blz. 629/57)*;

Gelet op Beschikking No. 6-56 van 15 februari 1956, houdende ontheffing van de verbodsbepaling inzake de gemeenschappelijke verkoop van brandstoffen door de in de „Präsident" Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft m. b. H. verenigde kolenmijnondernemingen van het Ruhrbekken *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 13 maart 1956, blz. 43/56)*, gewijzigd bij Beschikking No. 17-57 van 26 juli 1957 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 10 augustus 1957, blz. 330/57)* en aangevuld bij Beschikking No. 25-57 van 10 december 1957 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 27 december 1957, blz. 631/57)*;

Gelet op Beschikking No. 7-56 van 15 februari 1956 houdende ontheffing van de verbodsbepaling inzake de gemeenschappelijke verkoop van brandstoffen door de in de „Mausegatt" Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft m. b. H. verenigde kolenmijnondernemingen van het Ruhrbekken *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 13 maart 1956, blz. 56/56)*, gewijzigd bij Beschikking No. 18-57 van 26 juli 1957 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 10 augustus 1957, blz. 341/57)* en aangevuld bij Beschikking No. 26-57 van 10 december 1957 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 27 december 1957, blz. 633/57)*;

Gelet op Beschikking No. 8-56 van 15 februari 1956, houdende ontheffing van de verbodsbepalingen ten aanzien van bepaalde gemeenschappelijke voorzieningen en maatregelen van de kolenmijnondernemingen in het Ruhrgebied *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 13 maart 1956, blz. 70/56)*;

Gelet op de ingediende verzoeken van 11 en 12 december 1958;

Voorts gelet op de onderstaande overwegingen:

Bij de Beschikkingen No. 5-56, No. 6-56, No. 7-56 en No. 8-56 van 15 februari 1956 werd door de Hoge Autoriteit ontheffing van de verbodsbepaling verleend ten aanzien van de oprichting van verschillende organisaties voor de gemeenschappelijke verkoop van Ruhrkolen.

Deze ontheffingen van de verbodsbepaling, alsmede de betreffende overeenkomsten en besluiten van de deelnemende kolenmijnondernemingen van het Ruhrbekken zijn tot en met 31 maart 1959 van kracht.

De kolenmijnondernemingen hebben de geldigheidsduur van hun overeenkomsten en besluiten tot en met 31 maart 1960 verlengd en de Hoge Autoriteit bij hun brieven van 11 en 12 december 1958 ten aanzien van deze verlenging om ontheffing van de verbodsbepaling verzocht; drie ondernemingen, namelijk de Gewerkschaft Sophia Jacoba, de Monopol-Bergbau A. G. (vennoten van de „Geitling" Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft) en de Langenbrahm Steinkohlenbergbau A. G. (vennoot van de „Mausegatt" Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft), zullen met ingang van 1 april 1959 niet meer aan de organisaties deelnemen.

De werkwijze van de verschillende op grond van de beschikkingen van de Hoge Autoriteit opgerichte organisaties voor de afzet van Ruhrkolen is in feite dikwijls niet in overeenstemming geweest met de ontheffingen van de verbodsbepaling. Ook hadden de ontheffingen van de verbodsbepaling niet die resultaten welke daarvan werden verwacht, in het bijzonder hebben de drie verkoopkantoren geen onafhankelijk afzetbeleid gevoerd. In plaats daarvan werd een uniform afzetsysteem voortgezet, dat met de voorschriften van het Verdrag in strijd is.

Bij een toekomstige regeling van de afzet van Ruhrkolen dient naar de mening van de Hoge Autoriteit met de volgende beginselen rekening te worden gehouden:

— de regeling van de afzet van Ruhrkolen welke in de plaats treedt van de huidige organisaties, dient op zelfstandige besluiten van de diverse kolenmijnondernemingen te berusten. De Hoge Autoriteit zal de nodige voorschriften uitvaardigen, teneinde te voorkomen dat deze besluiten rechtens of in feite wederom tot invoering van een op gelijksoortige organisaties berustend uniform afzetsysteem leiden;

— de afzet dient zo doeltreffend mogelijk te worden geregeld, opdat de werking van de gemeenschappelijke markt voor kolen en de concurrentiepositie van de kolen op de energiemarkt worden verbeterd;

— de Hoge Autoriteit zal voor geëigende procedures en voorzieningen ontheffing van de verbodsbepalingen verlenen, voor zover zulks noodzakelijk is, teneinde de werkgelegenheid en de inkomsten van de mijnwerkers te waarborgen. Te dien einde zal zij te zamen met vertegenwoordigers van de regering, de werknemers en de producenten onderzoekingen verrichten.

Wegens de huidige afzetmoeilijkheden in de steenkolenmijnindustrie kan echter aan het bestaande verkoopstelsel niet onmiddellijk een einde worden gemaakt.

Derhalve is een gepaste overgangsperiode noodzakelijk en uit dien hoofde dient het verzoek om verlenging voor één jaar van de ontheffingen van de verbodsbepaling te worden ingewilligd. De Hoge Autoriteit behoudt zich het recht voor, deze overgangsperiode voor de verkoopkantoren nogmaals voor een jaar te verlengen, indien zulks met het oog op de toestand inzake de afzet en de werkgelegenheid noodzakelijk zou zijn. Deze overgangsperiode kan echter niet worden verlengd voor het Gemeenschappelijk Bureau, de Normencommissie en de gemeenschappelijke financiële voorzieningen.

De verlenging van het bestaan van de huidige verkooporganisaties voor de duur van een overgangsperiode maakt het noodzakelijk de ontheffingen van de verbodsbepaling op verschillende punten te wijzigen en aan te vullen.

Bij de Beschikkingen No. 7-58, No. 8-58 en No. 9-58 van 18 juni 1958 had de Hoge Autoriteit de verkoopkantoren ontheffing van de verbodsbepaling verleend inzake het sluiten van langlopende leveringsovereenkomsten; deze ontheffing bevat een aantal bepalingen welke beogen te vermijden, dat de geordende voorziening van de gemeenschappelijke markt in gevaar wordt gebracht, dat discriminatie tussen de afnemers wordt toegepast en dat op de beslissingen van de Hoge Autoriteit aangaande de toekomstige regeling van een afzetstelsel wordt vooruitgelopen. Deze voorschriften dienen gedurende de overgangsperiode van kracht te blijven. De

ontheffing van de verbodsbepaling dient evenwel in het algemeen te worden uitgebreid tot overeenkomsten met een geldigheidsduur van ten hoogste 10 jaar.

De handelsregeling heeft wegens de daarbij ten aanzien van de toelating aangelegde criteria, welke ten opzichte van de vóór de instelling van de gemeenschappelijke markt geldende voorschriften aanzienlijk waren verscherpt, voor de onafhankelijke middelgrote groothandelaren in kolen nadelige gevolgen gehad. De voor de toelating geldende criteria zijn bij de Beschikkingen No. 16-57, No. 17-57 en No. 18-57 verlaagd; door deze verlaging zijn de nadelige gevolgen echter niet ten volle ondervangen. De handelsregeling dient derhalve zodanig te worden gewijzigd dat voor de rechtstreekse bevoorrading van groothandelaren veel minder strenge voorwaarden zullen gelden.

Een sterk beperkende uitwerking heeft in het bijzonder het huidige zogenaamde eerste criterium (afzet van 60.000 ton uit de Gemeenschap afkomstige kolen binnen de Gemeenschap). Dit criterium heeft tot gevolg dat in die verkoopgebieden, waar de bevoorrading in verband met de omstandigheden inzake de afzet en het vervoer voor een belangrijk deel met Ruhrkolen plaatsvindt, de meeste onafhankelijke middelgrote groothandelaren van de rechtstreekse toegang tot de verkoopkantoren worden uitgesloten, wanneer zij niet het grootste deel der hoeveelheid van 60.000 ton in de vorm van Ruhrkolen afzetten. Derhalve leidt dit criterium ertoe, dat de rechtstreekse toegang tot de verkoopkantoren aanzienlijk wordt bemoeilijkt. Dit criterium dient derhalve te worden afgeschaft.

De beide andere criteria (afzet van 30.000 ton uit de Gemeenschap afkomstige kolen in een verkoopgebied en afzet van 9.000 ton kolen van het verkoopkantoor in een verkoopgebied) hebben eveneens een beperkende uitwerking. Deze criteria dienen derhalve tot 20.000 ton en 6.000 ton te worden verlaagd. Bij het bepalen van deze hoeveelheden heeft de Hoge Autoriteit in aanmerking genomen dat de vóór de instelling van de gemeenschappelijke markt bestaande organisaties voor de afzet van Ruhrkolen de groothandelaren reeds bij een afzet van 6.000 ton Ruhrkolen per jaar tot de rechtstreekse bevoorrading hadden toegelaten.

De Normencommissie heeft bij besluit van 10 december 1958 de geldigheidsduur van het besluit van 13 december 1955 met betrekking tot het „Werkselbstverbrauch" verlengd en tevens de bepalingen betreffende de opgave van de in het kader van het „Werkselbstverbrauch" af te nemen hoeveelheden gewijzigd. In het nieuwe besluit wordt voor de overgangsperiode van één jaar bepaald dat de kolenmijnondernemingen de in het kader van het „Werkselbstverbrauch" af te nemen hoeveelheden elk kwartaal dienen op te geven.

Het mag — vooral bij de huidige afzetmoeilijkheden — redelijk worden geacht van de tot „Werkselbstverbrauch" gerechtigde ondernemingen te verlangen dat zij geregeld hoeveelheden vaste brandstoffen in het kader van het „Werkselbstverbrauch" blijven afnemen.

De meeste in het kader van het „Werkselbstverbrauch" bevoorrade ondernemingen, namelijk de ondernemingen van de Duitse ijzer- en staalindustrie, hebben zich — hoewel zij thans over grote voorraden beschikken — tegenover de kolenmijnondernemingen verbonden, hun behoeften aan vaste brandstoffen gedurende het kolenjaar 1959-60 bij voorrang te dekken door afname in het kader van het „Werkselbstverbrauch". Anderzijds zijn de kolenmijnondernemingen krachtens het besluit verplicht, voor het „Werkselbstverbrauch" uitsluitend nieuw gewonnen en geproduceerde vaste brandstoffen beschikbaar te stellen.

Onder deze omstandigheden en gezien het feit dat het hier een tijdelijke overgangsregeling betreft, kan derhalve ten aanzien van het besluit van 10 december 1958 ontheffing van de verbodsbepaling worden verleend. De Hoge Autoriteit zal geregeld op de daadwerkelijke naleving van deze regeling toezien.

De Hoge Autoriteit zal, evenals tot dusverre geschiedde, voortdurend nagaan of de verschillende organisaties en de betrokken kolenmijnondernemingen zich binnen het kader van de hun verleende ontheffing van de verbodsbepaling houden, in het bijzonder of zij de daarin neergelegde beperkingen en voorwaarden in acht nemen en of geen der door de betrokkenen getroffen maatregelen ten aanzien van de concurrrentie van een meer beperkende aard is dan voor het doel noodzakelijk is, noch met de overige bepalingen van het Verdrag in strijd is.

Bovendien moet worden nagegaan of en, zo ja, in welke mate de ontheffing van de verbodsbepaling dient te worden ingetrokken of gewijzigd. Ten slotte behoort te worden

nagegaan op welke wijze de bovenvermelde grondbeginselen voor de nieuwe regeling van de afzet van de Ruhrkolen in alle bijzonderheden dienen te worden verwezenlijkt.

Na raadpleging van het Raadgevend Comité en de Raad van Ministers wat betreft de gemeenschappelijke financiële voorzieningen,

BESLUIT:

EERSTE DEEL

Gemeenschappelijke verkoop

Artikel 1

De geldigheidsduur van

— de artikelen 1 tot en met 3, 5, 6 en 10 tot en met 12 van de Beschikkingen No. 5-56, No. 6-56 en No. 7-56

— alsmede de Beschikkingen No. 24-57, No. 25-57 en No. 26-57 wordt tot en met 31 maart 1960 verlengd.

TWEEDE DEEL

Langlopende leveringsovereenkomsten

Artikel 2

Aan de in de verkoopkantoren verenigde kolenmijnondernemingen van het Ruhrbekken wordt hierbij ontheffing van de bestaande verbodsbepaling verleend om tot en met 31 december 1959 door tussenkomst van het verkoopkantoor waartoe zij behoren met verbruikers en handelaren binnen de gemeenschappelijke markt overeenkomsten inzake de levering en het afnemen van bepaalde hoeveelheden uit de winning of produktie van deze ondernemingen afkomstige vaste brandstoffen af te sluiten, waarvan de geldigheidsduur loopt tot na 31 maart 1960, doch niet langer dan tot en met 31 maart 1970 (langlopende overeenkomsten).

Artikel 3

Aan deze ontheffing zijn onderstaande voorwaarden verbonden:

1. De verkoopkantoren dienen hun bereidwilligheid tot het sluiten van langlopende overeenkomsten in hun prijsschalen bekend te maken.

De uit de Beschikking van de Hoge Autoriteit no. 4-53 van 12 februari 1953 voortvloeiende verplichtingen inzake de publikatie van de prijzen en verkoopsvoorwaarden blijven onverminderd gehandhaafd.

2. De verplichtingen tot levering gedurende de periode na 31 maart 1960 dienen in de langlopende overeenkomsten als volgt te worden geregeld:

a) de vennoten van de verkoopkantoren die op grond van deze overeenkomsten rechten of verplichtingen hebben, dienen in de overeenkomsten met name te worden aangeduid,

b) de door de afzonderlijke vennoten te leveren hoeveelheden dienen uiterlijk op 31 december 1959 te worden vastgesteld.

3. Voorts dient met betrekking tot de verplichtingen tot levering gedurende de periode na 31 maart 1960 in de langlopende overeenkomsten te worden bepaald dat, indien de Hoge Autoriteit na 31 maart 1960 ontheffing verleent voor de vorming van organisaties voor gemeenschappelijke verkoop, de uit de leveringsovereenkomsten voortvloeiende rechten en verplichtingen door deze organisaties kunnen worden overgenomen.

4. De verkoopkantoren en hun vennoten dienen bij het sluiten van langlopende leveringsovereenkomsten de in artikel 4, sub *b)* van het Verdrag genoemde verbodsbepalingen in acht te nemen.

Artikel 4

De Hoge Autoriteit behoudt zich voor, deze ontheffing ten aanzien van het sluiten van langlopende leveringsovereenkomsten te beperken of in te trekken ingeval zij constateert dat als gevolg van het sluiten van langlopende overeenkomsten de regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt in gevaar wordt gebracht of in strijd met de in artikel 3, sub 4 van deze beschikking genoemde voorwaarden wordt gehandeld. Door zulk een maatregel wordt de nakoming van eenmaal aangegane verplichtingen echter niet aangetast.

DERDE DEEL

Handelsregeling

Artikel 5

Aan de bij een verkoopkantoor voor Ruhrkolen aangesloten kolenmijnondernemingen

wordt toegestaan, in overeenstemming met onderstaande artikelen 6 tot en met 10 beslissingen te nemen inzake de rechtstreekse bevoorrading van groothandelaren in kolen (groothandelaren in de eerste hand).

Artikel 6

De rechtstreekse bevoorrading van groothandelaren in kolen door de verkoopkantoren voor Ruhrkolen kan afhankelijk worden gesteld van onderstaande voorwaarden:

1. De handelaar moet in het verkoopgebied, waarvoor hij wenst te worden toegelaten, gedurende het voorafgaande kolenjaar ten minste 20.000 ton steenkool, steenkoolcokes, steenkoolbriketten, bruinkoolbriketten, bruinkoolhalfcokes of pekkool uit de produktiebekkens van de Gemeenschap of gascokes hebben afgezet.

2. De handelaar moet in het verkoopgebied, waarvoor hij wenst te worden toegelaten, gedurende het voorafgaande kolenjaar ten minste 6.000 ton steenkool, steenkoolcokes en steenkoolbriketten van het verkoopkantoor waartoe hij wordt toegelaten, hebben afgezet.

Ter berekening van deze 6.000 ton worden die hoeveelheden, welke een groothandelaar in kolen in het kader van de regionale afzet bij de tot het betrokken verkoopkantoor voor Ruhrkolen behorende kolenmijnondernemingen heeft aangekocht, mede in aanmerking genomen.

3. De handelaar moet voldoen aan de voorwaarden welke gewoonlijk aan een groothandelaar worden gesteld (bijvoorbeeld kredietwaardigheid, voldoende zekerheidstelling, gevestigd zijn in het verkoopgebied, het aanhouden van voldoende voorraad, markt- en warenkennis, brede kring van afnemers, verkoop van een ruime schakering in soorten en grootten); aan de eis tot het aanhouden van voldoende voorraad behoeft slechts te worden voldaan voor zover dit met het oog op de vervoersbepalingen (met name de spoorwegtarieven) en met het oog op de bijzondere aard van het door de handelaar bediende verkoopgebied kan worden gevergd.

Artikel 7

(1) Een handelaar die ten opzichte van een verkoopkantoor in een der verkoopgebieden I, II of III aan de voorwaarden voor de directe bevoorrading voldoet, kan door dit verkoopkantoor ook tot een der andere of beide andere verkoopgebieden worden toegelaten, voor zover hij gedurende het voorafgaande kolenjaar in een dezer respectievelijk in beide verkoopgebieden ten minste 2.000 ton brandstoffen van bedoeld verkoopkantoor heeft afgezet.

(2) Een handelaar, die ten opzichte van een verkoopkantoor in een der verkoopgebieden V of VI aan de voorwaarden voor de directe bevoorrading voldoet, kan door dit verkoopkantoor ook tot het andere verkoopgebied worden toegelaten, voor zover hij gedurende het voorafgaande kolenjaar in dit verkoopgebied ten minste 2.000 ton brandstoffen van bedoeld verkoopkantoor heeft afgezet.

Artikel 8

(1) Deze voorschriften voor de toelating van groothandelaren in kolen tot de rechtstreekse bevoorrading dienen zodanig te worden toegepast, dat de verkoopkantoren alle groothandelaren in kolen binnen de gemeenschappelijke markt op niet-discriminerende wijze, voor de eerste maal met ingang van 1 april 1959, in de gelegenheid stellen, op grond van hun gedurende het kolenjaar 1958-59 rechtstreeks of indirect verrichte aankopen van brandstoffen aan te tonen dat zij aan de in artikel 6, sub 1 en 2, en artikel 7 gestelde kwantitatieve voorwaarden voor de toelating tot de rechtstreekse bevoorrading voldoen.

(2) Groothandelaren in kolen die een verkoopkantoor voor de eerste maal verzoeken na 1 april 1959 te worden toegelaten, kunnen tot 15 mei 1959 de daartoe vereiste bewijzen bij dit verkoopkantoor indienen.

Artikel 9

Voor de eerste toelating van tot dusverre niet rechtstreeks bevoorrade groothandelaren in kolen (groothandelaren in de tweede hand) die niet kunnen aantonen dat zij aan het tweede criterium voldoen (artikel 6, sub 2: aankoop van 6.000 ton brandstoffen bij een bepaald verkoopkantoor, waarbij de in het kader van de regionale afzet verrichte aankopen bij de tot bedoeld verkoopkantoor behorende kolenmijnondernemingen eventueel in de berekening zijn opgenomen), geldt voorts het volgende:

a) Deze groothandelaren in kolen kunnen de hoeveelheden welke zij binnen een bepaald verkoopgebied indirect van verschillende verkoop-

kantoren voor Ruhrkolen hebben betrokken, samentellen. De in het kader van de regionale afzet aangekochte hoeveelheden mogen hierbij slechts worden medegerekend voor zover deze zijn aangekocht bij kolenmijnondernemingen, welke zijn aangesloten bij het verkoopkantoor bij hetwelk de groothandelaar in kolen overeenkomstig het sub *b)* bepaalde een verzoek om toelating indient.

b) Indien de aldus te zamen getelde hoeveelheden in totaal 6.000 ton bedragen, kan de groothandelaar naar eigen keuze bij een der verkoopkantoren voor Ruhrkolen, waarvan hij indirect brandstoffen heeft betrokken, recht op toelating voor het betrokken verkoopgebied doen gelden.

c) Een en ander geldt onverminderd de verplichting tot levering van het bewijs dat aan het eerste criterium (artikel 6, sub 1) is voldaan.

Artikel 10

(1) De verkoopgebieden zijn in de bijlage bij deze beschikking aangegeven.

(2) Voor wijziging van de verkoopgebieden is, voor zover het geen grenscorrecties op kleine schaal betreft, goedkeuring van de Hoge Autoriteit vereist.

Artikel 11

De verder strekkende verzoeken van de betrokken kolenmijnondernemingen met betrekking tot de handelsregeling worden afgewezen.

VIERDE DEEL

Gemeenschappelijk Bureau — Normencommissie — Gemeenschappelijke financiële voorzieningen

Artikel 12

De geldigheidsduur van Beschikking no. 8-56 van 15 februari 1956 wordt tot en met 31 maart 1960 verlengd.

Artikel 13

Ten aanzien van het door de Normencommissie op 10 december 1958 genomen besluit (bijlage 3 van de notariële akte no. 1572/1958, opgemaakt door notaris Ewald Leveloh te Essen) inzake een gedeeltelijke wijziging van het besluit van 13 december 1955 met betrekking tot het „Werkselbstverbrauch" wordt hierbij ontheffing van de verbodsbepaling verleend.

VIJFDE DEEL

Algemene bepalingen

Artikel 14

(1) De Hoge Autoriteit zal in de mate welke zij noodzakelijk acht, voortdurend nagaan,

— of en zo ja in hoeverre de betrokken kolenmijnondernemingen, de verkoopkantoren voor Ruhrkolen, het Gemeenschappelijk Bureau, de Normencommissie, alsmede de verschillende door de betrokkenen getroffen financiële voorzieningen binnen het kader van de bij deze beschikking verleende ontheffingen blijven en in het bijzonder de daarbij vastgestelde beperkingen, voorwaarden en verplichtingen in acht nemen,

— of en zo ja in hoeverre de door de betrokkenen in het kader van hun organisaties getroffen maatregelen voor het bereiken van het in artikel 65, sub 2*a*, van het Verdrag omschreven doel van wezenlijk belang zijn, zonder dat daarbij de bepalingen van het Verdrag worden overtreden en zonder dat beperkingen worden voorzien, welke verder gaan dan voor het desbetreffende doel noodzakelijk is.

(2) De Hoge Autoriteit zal bovendien nagaan, of en zo ja in welke mate intrekking of wijziging van de bij deze beschikking verlengde ontheffingen van de verbodsbepaling noodzakelijk is. De Hoge Autoriteit zal aan ambtenaren opdragen, ter zake verslag uit te brengen en een onderzoek in te stellen aangaande de bijzondere aspecten welke bij een reorganisatie van de afzet van Ruhrkolen in aanmerking dienen te worden genomen.

Artikel 15

Deze beschikking treedt op 1 april 1959 in werking. Haar geldigheidsduur loopt op 31 maart 1960 af.

Deze beschikking is door de Hoge Autoriteit besproken en goedgekeurd op haar zitting van 18 februari 1959.

Door de Hoge Autoriteit

De Voorzitter

Paul FINET

BIJLAGE BIJ BESCHIKKING No. 17-59

Begrenzing van de verkoopgebieden

(Ad artikel 10 van de Beschikking)

Verkoopgebied I (Hamburg en Nederland)

— het Land Schleswig-Holstein

— de Hansestadt Hamburg

— de Hansestadt Bremen

— van het Land Niedersachsen: de Regierungsbezirke Aurich, Osnabrück, Stade

— het Verwaltungsbezirk Oldenburg

— van het Regierungsbezirk Lüneburg: de Kreise Harburg en Lüneburg, alsmede de Grafschaften Diepholz en Hoya van het Regierungsbezirk Hannover

— Nederland

Verkoopgebied II (Duisburg, Dortmund en Hannover)

— van het Land Niedersachsen de Regierungsbezirke Lüneburg en Hannover (met uitzondering van de tot het verkoopgebied I behorende delen)

— het Verwaltungsbezirk Braunschweig en Regierungsbezirk Hildesheim

— van het Land Hessen het Regierungsbezirk Kassel, het noordelijke deel van het Regierungsbezirk Darmstadt (Alsfeld, Gießen, Lauterbach) en het Regierungsbezirk Wiesbaden met de Kreise Biedenkopf, Dillkreis, Limburg, Oberlahnkreis en Wetzlar

— van het Land Nordrhein-Westfalen de Regierungsbezirke Detmold, Münster, Arnsberg en Düsseldorf

Verkoopgebied III (Keulen, Aken, België en Luxemburg)

— van het Land Nordrhein-Westfalen de Regierungsbezirke Keulen en Aken

— van het Land Rheinland-Pfalz het Regierungsbezirk Koblenz (met uitzondering van Birkenfeld en Kreuznach)

— het Regierungsbezirk Montabaur en het Regierungsbezirk Trier (met uitzondering van de Kreise Bernkastel, Saarburg en Trier)

— Luxemburg en België

Verkoopgebied IV (Zuid-Duitsland met inbegrip van Oost-Frankrijk)

— de Landen Beieren en Baden-Württemberg

— van het Land Hessen het Regierungsbezirk Darmstadt (voor zover dit niet onder verkoopgebied II ressorteert)

— het Regierungsbezirk Wiesbaden (met uitzondering van de tot verkoopgebied II behorende Kreise)

— van het Land Rheinland-Pfalz de Regierungsbezirke Rheinhessen en Pfalz

— van het Regierungsbezirk Koblenz de Kreise Birkenfeld en Kreuznach en van het Regierungsbezirk Trier de Kreise Bernkastel, Saarburg en Trier

— Saargebied en Oost-Frankrijk en wel de departementen: Moselle, Meuse, Haute-Marne, Côte-d'Or, Meurthe-et-Moselle, Bas-Rhin, Haut-Rhin, Vosges, Haute-Saône, Belfort, Doubs, Jura

Verkoopgebied V

— Noord-Frankrijk met inbegrip van het gebied van de aanvoerwegen via de Seine (in het zuiden begrensd door de departementen Morbihan, Ille-et-Villaine, Mayenne, Sarthe, Eure-et-Loir, Loiret, Yonne, welke bij dit gebied zijn inbegrepen)

Verkoopgebied VI

— Het overige deel van Frankrijk (in het noorden begrensd door de departementen Loire-Inférieure, Maine-et-Loire, Indre-et-Loire, Loir-et-Cher, Cher, Nièvre, welke bij dit gebied zijn inbegrepen)

Verkoopgebied VII

— Italië